

Маленьке бажання.

Різдвяний святочний репертуар має свою фізіономію і свою осібну привабливість. На афішах появляються старі, напів забуті опери, і йдеш у театр відсвіжати вражіння з давно минулих часів, або перевіряти смак і вражіння старших поколінь. На виставах декораційних театр засівається масою дітвори різних степенів і літ, і серед них появляються різні анахорети, для яких ранішні представлення різдвяні являються майже одиноким виходом „в світ“, і скромні незаможні родини, для яких різдвяний спектакль служить джерелом естетичних вражіннь на довгі місяці.

В сьогорішнім різдвянім репертуарі київської опери український етнографічний кольорит мали представляти „Черевички“ Чайковського, історичний—його ж „Мазепа“. З погляду національного кольориту обидві опери дають мішанину українського з нижгородським, і де ж де, але на українських сценах се не може не вражати слухача. Сидячи на їх виставах, не можна було відігнати від себе думки, чому б замість них, або поруч них київський театр не виставив „Різдвяної ночі“ або „Тараса Бульби“ Лисенка, як доводилося нам чувати—вповні готового до вистав. „Різдвяна ніч“ тому три роки, з нагоди юбилею Лисенка, йшла кілька разів на київській сцені, і всі могли пересвідчитися вповні можливою до виставлювання, і у публіки мала успіх; потім одначе знято її з репертуара і досі не повторювано. А се гріх перед українською музикою, й перед українською публікою, й перед Київом, як центром і столицею України. Український нарід прославлений своєю музикальністю, українська пісня, мотиви народні своїм багатством і оригінальністю мають світову славу, українські співаки й співачки збирають оплески по сценах різних країв. І київська опера повинна хоч стільки зробити, щоб тим кільком українським операм, які маємо („Різдвяна ніч“, „Утоплена“, „Тарас Бульба“ Лисенка, „Катерина“ Аркаса й т. и.) дати місце в своїм репертуарі. Се б дало привід до живійшого розвою української музики—безперечно, що українська опера і посувається так поволі, бо нема для неї ніякого поля. Навіть з погляду касового вистави українських опер не були вигідні для антрепренерів, такої невеликої жертви—вистав кількох опер на рік, можна від них вимагати в інтересах української музики, українського культурного життя. Хазяїн київської опери—київська дума має повне право, і обов'язок жадати сього від підприємців київської опери, а київські гласні Українці й просто прихильні місцевому культурному життю люде повинні про се памятати, і сю справу при кожній нагоді підогрівати.

М. Грушевський.